

העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו
כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

מאורות הפרשה

"ואתה הקרב אליך"

אמר האדמו"ר מצינו במדרש "אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך", ויש להבין את סמיכות הפסוק למדרש, שרז"ל דרשו מידתו של אהרן שהיה מושך ומקרב את כל אדם אעפ"י שידע שזה רשע אעפ"כ קירב אותו אליו, והיה זה האדם מתבייש איך שהוא יודע בעצמו שהוא חוטא ולסוף אהרן מקרבו כל כך, ולכן היה חוזר בתשובה.

וזה שאנו מבקשים מהקב"ה בקריאת הפסוק "ואתה" כלומר מוסב כלפי מעלה "הקרב אליך" ומילת "את" מלשון עם, [בחיריק] "אהרן אחיך" כדי שעי"ז נעשה תשובה, על ידי מידת אהרן שנקרא אחיך.

כלומר תתנהג עמו כאהרן שלמרות חטאינו קרבנו עד כדי שנתבייש מעצמנו, ולמדים אנו מכאן את דברי המדרש "אשרי תבחר ותקרב" כי מילת אשר"י גימטרייה מחילה – סליחה – כפרה.

וזה אשר"י תבחר שתבחר למחול לו, ותקרב אותנו ואז, ישכון חצריך" מחמת הבושה נהיה בעלי תשובה וממילא נהיה משוכני חצריך, ואז "נשבעה בטוב ביתך"

מאורות הדרש

מדוע נצטוו ישראל למחות את זכר עמלק מתחת השמים?
רופא אחד שאל את הרה"ק מבאהוש זי"ע, איך יתכן שהתורה הקדושה שדרכיה דרכי נועם תצוה מצוה של מחיית עמלק, למחות אומה שלימה מתחת פני ד'?! והשיב לו, ראשית, הלא רופא אתה, ומשל למה הדבר דומה, לאיש אחד שרגלו נגועה במחלה העלולה לסכן את כל הגוף, ואף שמבחוץ לא נראה שום שינוי, אך אתה בתור רופא כן הבחנת במחלה, וצוית לקטוע תיכף ומיד את כל הרגל כדי שלא תתפשט המחלה בכל הגוף, איש כפרי גס שיעמוד על ירך בעת ההיא, ידונך - מחמת אי הבנתו - לאכזר הנחפז לקטוע רגלים מבלי שיראה עליהם שום סימן חולי, מה שאין האמת כן, שהרי כל פעולת הרופא בא מרחמיו להצלת חיי אדם זה.

וכן הוא בענין עמלק, כיון שראה הקב"ה שעמלק הוא אבן נגף לכל שלימות הבריאה, לכן ציוה להסירו ולבטלו לבל יזיק

נר ה' נשמת אדם העלון יוצא לעילוי נשמת

יעקב בן צלאח יצחק בן נתן דליה בת אבנר מזל טוב בת נסים וולף בן דוד אביבה בת נתן לאה בת אברהם יצחק בן נסים זלמן בן אלטר אברהם בן יעקב שרה בת משה שלמה בן אברהם אדי בן יוסף אסתר בת מנחם שמואל בן יוסף מריאנה בת גורג' אנה בת נחום משה בן כלפון ברוך בן אברהם דוריה בת סמי שרה בת מנדל שרה בת מרדכי ארקדי בן מויסיי הלה בת מאיר שמואל בן סרול נטע בן זליק שרה בת צוריאל כהנום בן יעקב

ת.נ.צ.ב.ה

השורש הוא בי"ת גימטרייה "וסר עונך", כי לפעמים הקב"ה נותן לאדם כל טוב ומגביה אותו ועי"ז האדם מתבייש וחוזר בתשובה.

וזה על ידי שתקרב אותנו יהיה "שבעה בטוב ביתך" שתהיה המחילה מתוך כל טוב ואז נהיה אנחנו בגוף נפש רוח ונשמה שלנו בבחינה של "קדוש היכלך" שנהיה מקום קדוש וראוי להשראת השכינה בכל מעשי ידינו.

לזולתו, ואם יש אנשים שאינם מבינים זאת, הרי זה בא מגסותם ואי הבנתם בדרכי השי"ת.

שנית, שונה הוא האדם משאר בעלי חיים שאינם נצרכים שום תיקון על ידי האדם אחר היוולדם, מה שאין כן האדם שנולד ערל, נצטווה בראשונה על מצוות מילה, ומפני מה הוא כרך? כי תכלית בריאת האדם הוא לצורך גבוה שיעבוד לבוראו ית', ובכדי שיוכשר האדם לעבודת השי"ת צריך לנתח ולתקן את גופו מהחלק המונע שהיא הערלה, כמו כן הוא בכללות האומות, שהם כדוגמת הגוף הפרטי, שבכדי ששלימות העמים יהיו באופן המתוקן לעבודת השי"ת, צוה הקב"ה להסיר ולמחוק את עמלק, שהוא הערלה של כל העמים. [נר ישראל]

מאורות היכל הברכה מהרי"א מקומרנא

"ולא יזח החשן נעל האפוד"

וזוה סוד ואל יזח מלשון זחה דעתו.

כשישראל חוטאים חס ושלום, אז הקב"ה כביכול סליק לעילא לעילא.

וכנסת ישראל נפילת בגלותא והוה פירודא כביכול, כנאמר בפסוק "לבד בך נזכיר שמך".

מאורות אוצר הברכה "בן ביתי"

"ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך כבוד ולתפארת"

בר ישראל צריך לעשות לעצמו בגדי קודש לגוף שלו, שהוא רק בבחינת לבוש לנשמה שלו, והוא דווקא "לאהרן אחיך" שיהיה מורגל במידות טובות כמו אהרן אחיך.

כדברי רז"ל [אבות פ"א] הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות, שכוונתם אינו אלא להרגיל לגוף שלו במידות טובות, שבזה יעשה לגוף בגדי קודש, והוא "לכבוד" שהוא מכובד בזה בין הבריות, "ולתפארת" לפני הקב"ה בסוד [ישעיה] "ישראל אשר בך אתפאר".

מאורות הסיפור החסידי

המריבה בגלל העוגה

המעשה הבא עוסק בתקופת הצנע בה כל ביצה נחשבת לאוצר, וכל פיסת מרגרינה נשמרה כאילו היתה זהב. המזון חולק בתלוישים לפי מכסת נפשות, ובעלי הממון יכלו גם ליהנות ממנעמי השוק השחור שהציע מוצרים לא חוקיים כמו עופות, פירות, ואפילו קפה מיובא מחו"ל. בטבריה של אותם ימים חיו להן שתי משפחות קרובות זו לזו, אך רחוקות. קרובות היו משום שאבות המשפחה אחים בני אב ואם היו, אולם רחוקות כי גבה ביניהם הר על מריבה של שטות, שנתלקחה ועלתה במעשה שטן וניתק הקשר בין המשפחות הקרובות לימים ארוכים. אבי אחת המשפחות שהצר בלבו על הנתק והריחוק מאחיו עצמו ובשרו, ראה את יום הפורים הקרב ובא כהזדמנות מתאימה להשיב את האחוה על מקומה ולהרבות את האהבה והרעות. וכך למרות הקשיים הכלכליים, עשה מאמצים עילאיים, הוציא מחסכון ישן אי אלו מטבעות בעלות ערך, רכש מוצרים מתאימים בשוק השחור שעלו עבורו הון עתק ביחס להוצאות הרגילות, אך הכל היה כדאי בעיניו כדי להחזיר את האחוה על מקומה. מהמוצרים שקנה הכינה בעלת הבית מיני מטעמים ומגדנות, עוגות ועוגיות מיוחדות במינם ובטעמם. דברים שנחשבו באותם ימים כמאכלי עשירים, פירורים מאותם מעדנים חולקו לילדים שעמדו ועיניהם כלות, והעיקר נשמר ליום הפורים למען השלום. ובהגיע יום הפורים נטל האב פיסת נייר ועט נובע ורשם באותיות בולטות: "קבלו את מנת היום מעומק הלב, כי ראויים אתם לכל הטוב, וישוב השלום לשכון בתוכה". נטל את המגדנות שהכינה בעלת הבית, הניחם מסודרים על טס של כסף, הניח את הפתק בינות לשורות המגדנות ושלח את אחד הבנים אל בית הדוד / האח כשהוא מצייד אותו בהזהרות והתראות כי ישמור על המגש מכל משמר לבל יפול ממנו כהוא זה, ולא יחסר ממנו מאום. הטיב הנער את כובע התחפושת התורכי שעל ראשו, נטל בחרדת קודש את טס הכסף ויצא לדרך. הדרכים של אותם הימים שימשו את בני האדם ובעלי החיים במידה שוה, מדרס רגלי אדם ורגלי בהמה משתלבים זה בזה בחוצות עיר, והבהמות שלא ניחנו בנימוסים טינפו את רחובות העיר והותירו מרד מדיף ניחוח על פני הקרקע הבוצית. איתרע מזלו של הברנש הצעיר נושא טס המגדנות ובשניה של היסח הדעת נתקלה רגלו באבן, ובמעידתו נהפך המגש על פניו ונתערבו העוגות והמגדנות בגללי הבהמות הפרושות על הקרקע. נבהל הילד, ויותר משהחריד על ידיו החבולות, ברכיו הכואבות ומכנסיו הקרועות, חרד לבו על טס הכסף ותכולתו שהתפזרה בתוך הבוץ והגללים, ידוע ידע היטב את ההשקעה שהושקעה במשלוח זה, והיטיב היטיב גם לדעת כי יזכה למתת יד הגונה מאביו אם ישוב כעת הביתה, ומחשש לזאת קם מן הבוץ, ניער את הטס מהלכלוך שעליו, אסף בזריזות את העוגות והמגדנות בטרם ידרסו על ידי סוס חולף, והניח אותם על הטס מעורבים בבוץ ובפיסות גלל שמיינו להיפיר, גם את הפתק שכתב האב לא שחך לצרף אל בלילת העוגות ושאר מטעמים. לא קשה לדמיין את התגובה שחלפה על פני מקבלי משלוח המנות שנועד לקרב הלבבות ולהשיב השלום על כנו, הריח שנדף ממגש הכסף לא הותיר בלבם ספיקות בדבר כוונותיהם "הטובות" של קרוביהם השולחים. הם הבינו כי מדובר כאן בהכרזת מלחמה של ממש, ובהתאם לכך נטלו מגש פח מלול התרנגולות שבחצר, העמידו עליו מפסולת הלול והדיר גם יחד ושלחוהו אחר כבוד אל בית האח בצירוף פתק מעוטר: "משיבים לכם כגמולכם הטוב בכפליים, ושלום על ישראל!"

משהגיע משלוח המנות החוזר אל תעודתו נשתוממו בני המשפחה ונתבהלו: הזו נתינה וזו שכרה! האמנם פסו רגשי הקרבה מקרבם, כלום טחו עיניהם ולא ראו את ההשקעה שהושקעה כדי לפייס ולהביא שלום, העד כדי כך גבה ההר?

נטל האב את הבן מוסר המשלוח וחקר אותו שתי וערב אם אמנם הביא את המשלוח בשלמותו אל בית האח ומה היתה תגובתם. הבן שחשש ממתת ידו של האב, ולאחר שראה מה עולל כבר חששו, מחמת חששותיו עמד וסיפר כי אכן הגיע המשלוח לתעודתו בשלמות, והם אלו שקיבלו זאת בזלזול ובשנאה. שמע האב, סבר וקיבל, ותבער האש ימים רבים.

שנים חלפו מאותו פורים אומלל, שערותיהן של האחים הלבינו, הילד התחתן וכבר היה אב בעצמו, שמחות פקדו את שתי המשפחות שלא השתתפו זו בשמחתה של זו, גם כשמדובר היה בשמחה שהתקיימה בבית הכנסת בו התפללו השניים, דומה היה כי המצב לא ישתנה עוד לעולם, וישאר הפירוד בעינו לנצח.

ביום מן הימים נלקח לבית עולמו הרב הנערץ של בית הכנסת בו התפללו השניים, ותחתיו הוכתר רב צעיר ונמרץ שלקח אחריות על כל עניני הקהילה מקטן ועד גדול. כשנועד לו דבר הניתוק בין שתי המשפחות, חרה לו הדבר מאד ובדרכו של אהרון פנה ללכת ולהשכין שלום. קרא הרב לראשון ושמע ממנו על סיפור משלוח המנות, כיצד טרח והכין השקיע ושלח, ומהי התמורה שקיבל חזרה. כך שהאשמה אינה תלויה בו. המשיך וקרא הרב לשני שגולל בפניו את הדין במשלוח המנות המלוכלך שקיבל. רוצה הייתי בשלום, אך כיצד יכולתי לאחר ביזיון שכזה הרב שפיקח היה ביקש לקרוא לילד שבגר בינתיים והפציר בו כי יספר לו את האמת אודות אותו משלוח מנות אומלל. והאיש שכבר לא חשש ממתת ידו של האב, פתח את פיו וגולל את האמת לאמיתה, ולא חיסר דבר. אכן, נודע הדבר, אמר הרב, ומיהר לקרוא לשני האחים שנפלו זה על צווארו של זה ובכו על השנים שחלפו. על השנים שאיבדו יחדיו כי לא ידעו לדון לכף זכות.